

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Alessandro
Baricco

ABEL

UN WESTERN METAFIZIC

Traducere din italiană de
GABRIELA LUNGU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brinzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

ALESSANDRO BARICCO

ABEL

Copyright © 2023, Alessandro Baricco
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARICCO, ALESSANDRO

Abel: Un western metafizic / Alessandro Baricco; trad. din italiană
de Gabriela Lungu. – București: Humanitas Fiction, 2026

ISBN 978-606-097-688-2

I. Lungu, Gabriela (trad.)

821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723/684 194

Pentru Gloria

Vestul din westernuri este un loc în mare parte imaginar. Cu atât mai mult este Vestul din această carte. Chiar și acolo unde, în aceste pagini, sunt citate nume și ținuturi care au existat în realitate sau fapte întâmplate cu adevărat se inventează întotdeauna o lume care este în întregime fructul imaginației. Dacă, imaginând un astfel de loc, s-a întâmplat să jignesc sensibilitatea unor cititori sau a unor comunități întregi, îmi pare rău. Dar trebuie să spun că nu foarte mult, pentru că libertatea absolută este privilegiul, condiția și destinul oricărei scrieri literare.

A.B.

Simt o vibrație și atunci trag

Simt o vibrație, și atunci trag.

Nu știu, așa ca o vibrație.

Scot arma și trag.

Un mic tremur al lumii, asta e tot. Durează mai puțin de o clipă. Am învățat să-l percep de la o vârstă foarte fragedă, în marile singurătăți unde am fost mai întâi copil, apoi bărbat la unsprezece ani, și, în sfârșit, bătrân la nouăsprezece, atunci când tatăl meu, John John, ne-a părăsit – îl măcelăriseră, aş spune, din plictiseală, chiar așa – lăsându-mă pe mine, primul din cei șase copii, să termin treaba.

Treaba era supraviețuirea.

Asta făceau pe-atunci mulți oameni, dar nu toți cu strategia pe care o aleseserăm noi – noi munceam ca niște animale. O făceam în tăcere, în marile singurătăți, cum am spus, la marginea lumii cunoscute: atât de departe de tot, încât noi însemnam totul, iar nimicnicia noastră era singura știre. În jur, lumea. Mi-o amintesc infinită. Făceau parte din ea și puținii oameni care se profilau la orizont, în zile niciodată anunțate, apropiindu-se încet, ca niște miraje. Să punem mâinile pe arme era pe-atunci un reflex firesc, spontan,

de parcă ne-am fi scărpinat o rană. Adesea trăgeam înainte de a pune întrebări. Dar se întâmpla și ca, uneori, tatăl meu să-i primească la masă, unde aștepta ca ei să-și spună poveștile, în timp ce își goleau și își umpleau lingura. Noi stăteam în picioare sprijiniți de pereți. Îi priveam. Mă impresionam cum nici unul nu avea un motiv real pentru care să fi traversat indicibilul – nu se înțelegea cum naiba ajunseseră până acolo. Nu se putea spune nici măcar că se rătăciseră. Merse-seră înainte legând între ele o serie impresionantă de ținte parțiale, rezultat al unor proiecte ne semnificative, nu de puține ori lașe. Asta era tot. Și așa eu am învățat că suprapunerea în timp a unor hotărâri neglijabile, atinse de o ușoară lașitate, poate duce departe, chiar și la o formă de eroism poetic. Epopea idioților.

Pe unii i-am omorât în timp ce dormeau. Era aproape ca și cum le-am fi făcut o favoare. Nu aveam medici pe-acolo, evident. Așa că le făceam felul, punând capăt unor suferințe care nu ar fi avut nici un sens. Ale unor organe interne făcute praf, sau ale unor răni care nu s-ar fi vindecat niciodată.

Doar trei, din câte îmi amintesc, au venit călăuziți de un destin care le era limpede.

Unul pretindea că este fratele tatălui meu. S-au închis în grajd, să discute despre asta, ei doi și o sticlă de whisky.

Altul îl căuta pe Dumnezeu.

Și nu l-am uitat pe al treilea, un bătrân cu pinteni de aur. A spus că venise s-o întâlnească pe mama.

Dar despre mama nu am vorbit încă.

Spațiile acelea care zăceau mute

Spațiile acelea care zăceau mute, la marginea cunoscutului, în Vestul Sălbatic, acum nu mai există, s-au terminat. Am continuat să umblăm, să punem traverse de cale ferată numărându-le, să mănăm caii în galop alungându-ne gândurile, până când la capătul călătoriei ne aștepta oceanul, sufocând astfel setea noastră de pământ, pentru totdeauna.

Dar atunci, nu, căci mai existau încă spații pe care nu le văzuserăm niciodată, pământuri de care nu aveam cunoștință. Dincolo de sârma ghimpată, dacă ridicai privirea de la ce făceai, le puteai vedea. Era Neatinsul. Locuia în aparenta absență a animalului-om, adunat într-o singură răsuflare de uimire, sânge, spermă și oroare. Era ușor să-l percepi ca pe un soi de mister, dar se mai întâmpla ca în anumite momente de epifanie să ne apară ca o origine, sau destinație, în orice caz, un destin. Părea să fie acolo de o mulțime de timp cu sarcina precisă de *a ne aștepta*.

Da, chiar pe *noi* ne aștepta!

Nu pe noi. Pe *toți*.

Ești ciudat, Abel.

Ne așteaptă de milenii.

Ia mai du-te naibii.

Apoi fratele meu David își înfipse pintenii în burta calului, și lăsă o dâră în galop pe Neatins, strigând cât îl țineau bojocii, prin iarba înaltă până la chișița roibului. Cu iluzia de a viola ceva, știu, și cu plăcerea de a o face. Dar eu simțeam că, de fapt, Neatinsul ne aștepta și că dintotdeauna calculase acea dâră – o știa dinainte ca fratele meu să și-o poată imagina. Așa se întâmplă în toate, am descoperit eu apoi în profunzimea insomniei mele. Noi fuseserăm deja acolo unde n-am fost niciodată și, la drept vorbind, venim de acolo.

Fratele meu continuă să galopeze până când se sătură, apoi stătu o vreme acolo, nemișcat, în șa, ca și cum ar fi rămas fără intenții. Era o mică marionetă în neant. Iarba dansa ușor în jurul lui, bătută de vânt, dar pe mile întregi.

Atunci tata a murmurat ceva.

Ce pășuni.

Vedea un proiect în care nu exista încă decât esența, o utilitate în care totul era fără un scop, își vedea norocul acolo unde nu era decât iarbă.

Ce pășuni.

Și nemaiavând nimic altceva de adăugat, scoase pușca Sharps de la șa, fără nici o grabă. Un obiect magnific. Cinci sute cincizeci și nouă de milimetri de țeavă, percuție cu recul, șurub cu glisieră verticală. Încărcată cu cartușe de calibru 52, erau suficiente numai trei grame de pulbere neagră pentru a propulsa 475 de cartușe până la trei sferturi de milă. La această distanță – mă învățase Maestrul – un om este o insectă,

iar să-l împuști, un gest artistic. Apoi clarificase că prima jumătate a trebii se face cu ochiul, tot restul cu sufletul. Pentru că la distanța aceea ochiul te duce la țintă, mai departe nu merge. Este ca o plecăciune, spusese el, fără să se poată explica pe deplin. Totuși, adăugase, sufletul simte când omul în care tragi se aliniază perfect cu țeava armei tale, iar în acea clipă vei simți un soi de răsuflare scurtă, sau un lasou invizibil întins între inima ta și a lui. Atunci trage, încheiase el.

Tata își sprijini patul puștii de umăr și ridică încet țeava de 559 milimetri, ca și cum ar fi pus la punct un detaliu care scăpase la facerea lumii. O opri pe o linie imaterială care-i lega ochiul stâng de silueta minusculă a fratelui meu, trecând prin arătătorul așezat pe marginea țevii. Nu știam ce voia să facă, dar nu-mi amintesc să mă fi întrebat ce se întâmplă. Am apreciat lunga tăcere care a urmat. Aveam cincisprezece ani și nouăzeci și șapte de zile în ziua aceea. Tata apăsă pe trăgaci.

Ceea ce ieși din țeavă fu primul glonț care a plonjat vreodată în Neatins. Zgârie lumina aceea așa cum un diamant letal zgârie suprafața unei oglinzi magice. N-am uitat niciodată sunetul acela.

Era începutul absolut. Totul avea să urmeze după aceea.

Erau zorii puri ai unei lumi. Totul avea să se întâmple după aceea.

Și așa eu am înțeles primul verset al Evangheliei după Ioan și de atunci cunosc semnificația cuvântului Cuvânt, care a fost la început, potrivit lui Dumnezeu. Am tendința să îl asociez cu mirosul de praf de pușcă. Chiar și acum nu pot apăsa pe trăgaci fără să am senzația că

Cuprins

Simt o vibrație și atunci trag	9
Spațiile acelea care zăceau mute.	11
Erau și sălbaticii desigur	15
Dintotdeauna cei din tribul Nootka vâneau balene.	17
Dar întorcându-mă acum pentru o clipă	20
Anul marelui ger	24
Știu precis când	26
Când ne întorcem din satul Absaroka	34
Judecătorului Macauley i s-a pus pata pe povestea satului minier	40
Urmărit de o fregată franceză	51
Aleluia are mâini mici	59
Ultimul copil care s-a născut era fată	70
Uneori în nopțile în care am insomnie	74
O vor spânzura pe mama în 1 mai la Yuba	78
Deși îl citeam pe Platon.	84
Se apleacă spre mine și îmi spune	89
Isaac a căzut frânt de o febră lentă	93
De data aceea Joshua mi-a dezvăluit un secret	97
Se zvonea că un om vindecă nebunii	102
Când m-am întors era vară	106

Apropo judecătorul Macauley	111
Înainte de a ajunge în Mexic	117
Mă mușcau nopțile acelea de insomnie	120
Ultimul pe care merge să-l ia este Joshua	124
Atunci doctorul Wood începu prin a spune.	129
Și așa acum noaptea lângă Yuba	137
A venit bărbatul acela un bătrân	146
<i>Mulțumiri</i>	155